

Panelová diskuse

Praha 15.9. 2014

Dr. Nils MELZER

Dr. Nils Melzer pracoval 12 let pro Mezinárodní výbor Červeného kříže (ICRC) jako právní poradce a zástupce vedoucího delegace v různých konfliktních oblastech, stejně jako v sídle MVČK v Ženevě. V roce 2011 byl jmenován ředitelem výzkumu Kompetenčního centra pro lidská práva na univerzitě v Curychu a v roce 2012 se stal hlavním programovým poradcem a vedoucím pracovníkem ve Středisku bezpečnostní politiky (GCSP) v Ženevě. Od roku 2011 do roku 2013 zastával současně post švýcarského předsedy mezinárodního humanitárního práva v Akademii mezinárodního humanitárního práva a lidských práv v Ženevě. Dr. Nils Melzer pravidelně působí v různých výborech a odborných skupinách, včetně nejnovějšího Dočasného řídicího výboru pro "Mezinárodní kodex chování soukromých bezpečnostních poskytovatelů služeb" a expertní skupiny sponzorované NATO, jejímž úkolem je vypracovat "Příručku mezinárodního práva pro případ kybernetické války" (Tallinn Manual). Jeho poradenskou práci tvoří mandáty Institutu OSN pro otázky výzkumu odzbrojení, Mezinárodní telekomunikační unie, německého Spolkového sněmu, Parlamentu Evropské unie, švýcarského Federálního ministerstva zahraničních věcí, švýcarského Federálního ministerstva obrany, švýcarské Vojenské akademie a ženevské Akademie mezinárodního humanitárního práva a lidských práv. Dr. Nils Melzer je vyhledávaným mluvčím na vojenských a vědeckých konferencích na nejvyšší úrovni po celém světě a je autorem oceněné a do mnoha jazyků přeložené publikace vztahující se k mezinárodním právním problémům vyplývajícím ze současného bezpečnostního prostředí. Je expertem na oblast zaměření a použití síly, kybernetické konflikty a nové zbraňové technologie a regulaci soukromých vojenských a bezpečnostních společností.

JIŘÍ DIENSTBIER

Jiří Dienstbier je dlouholetým členem ČSSD. Dva roky byl předsedou Mladých sociálních demokratů. V letech 1990–1992 byl poslancem Sněmovny lidu Federálního shromáždění, v letech 1994–1998 a dále od roku 2006 členem zastupitelstva Městské části Prahy 2. Od července 2010 byl státním ministrem spravedlnosti za ČSSD. V roce 2010 vedl kandidátku ČSSD pro volby do zastupitelstva hl. m. Prahy. Od března 2011 do března 2013 byl místopředsedou ČSSD. Do ledna 2014, než se stal ministrem, byl členem Ústavně-právního výboru a Organizačního výboru Senátu PČR. Stále je místopředseda Senátorského klubu ČSSD. Rovněž je členem Stálé komise Senátu pro Ústavu ČR a parlamentní procedury. V roce 2013 byl prezidentským kandidátem za ČSSD. Od ledna 2014 zastává ve vládě vedené premiérem Bohuslavem Sobotkou post ministra pro lidská práva, rovné příležitosti a legislativu a současně je předseda Legislativní rady vlády.

Doc. RNDr. MAREK JUKL, PhD.

Doc. Jukl je dlouholetým členem Českého červeného kříže, od 1993 členem oblastní výkonné rady OS ČČK Olomouc a od roku 2005 prezidentem ČČK. Od roku 1992 je akademickým pracovníkem přírodovědecké a lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, od 2010 předseda Akademického senátu Přírodovědecké fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Je autorem a spoluautorem 58 vědeckých publikací a vysokoškolských učebních textů. Doc. Jukl je místopředseda meziresortní Národní skupiny pro implementaci mezinárodního humanitárního práva při MZV ČR, člen Národní transfúzní komise při Ministerstvu zdravotnictví ČR. Jeho odborné zaměření zahrnuje mezinárodní humanitární právo (koordinace projektu šíření MHP, spolupráce s dalšími institucemi a resorty, přednášky pro univerzity, armádu a další subjekty) a dárcovství krve (garance projektu v ČČK).

JAN URBAN

Jan Urban absolvoval obory filozofie a historie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Poté pracoval krátce jako středoškolský učitel a od 1977 v dělnických profesích. Před 1989 byl jedním z vůdčích disidentů za komunistického režimu v Československu. V letech 1989-90 se podílel na činnosti klubu reformních komunistů Obroda. Spolupracoval s Radiem Svobodná Evropa, Hlasem Ameriky a BBC. V období 1989-90 se angažoval v Občanském fóru, jehož se stal mluvčím a lídrem pro první svobodné parlamentní volby konané v červnu 1990. Den po volební porážce komunistické strany se vzdal všech politických funkcí a vrátil se k povolání novináře. Zabýval se studiem postkonfliktní společnosti ve Střední Americe a získal dvě mezinárodní ceny lidských práv - Humanitas 1991 v San Franciscu a Centro Demos 1995 v San Salvadoru. 1993-96 byl zpravodajem v Chorvatsku, Bosně a Hercegovině a 1997-99 vydával periodikum Transitions. Je autorem dvou dokumentárních filmů a pěti knih.

Od 1999 je profesorem na New York University Prague.